

این سخنان را سانتور جوزف. آی. لیبرمن Joseph. I. Librman در برابر کمیته امور کشوری کنگره در اعتراض به وضعیت نابهنجاری که گروه‌های افراطی در جامعه آمریکایی به وجود آورده‌اند، بیان می‌کند. او می‌گوید: وضعیت باورنکردنی را که اینک به مانند آلیس در سرزمین عجایب بر جامعه ما مستولی شده به دشواری می‌توان نادیده گرفت. کودکانمان اغلب از پلیس هم مسلح‌ترند و ستارگانی چون دنیس رادمن را گلباران می‌کنیم و شاهدیم که گروه‌هایی سرشناس، موسیقی ستایشگر خشونت و تجاوز و انحراف جنسی را به کودکانمان عرضه می‌کنند، چگونه انتظار دارید چشم بر هم بگذاریم؟

هرچند ممکن است شگفتانگیز به نظر آید اما شاخص‌های کنونی جامعه ما حاکی از فروریختن تمام ارزش‌هایی است که روزگاری بر اجتماع و شیوه‌های تعلیم و تربیت فرزندانمان حاکم بود. ما اینک در

می‌کنند. بازی‌های کامپیوتری نظیر پستال Postal محصول پاناسونیک که بازیگرش در نقش یک تفنگچی دیوانه ظاهر می‌شود و می‌خواهد تمام شهر را نابود کند و یک بروشور بازاریابی در حالی که قربانیان عاجزانه تقاضای بخشش دارند و بر کف خیابان انباشته می‌شوند. واقع‌گرایی دهشت‌باری را نوید می‌دهد. و یا وقتی که به تبلیغات کلونین کلاین Calvin Klein که به نسلی که دوباره به سوی هروئین بازگشته توجه می‌کنیم که می‌گوید خوب است آدمی رنجور و از پا افتاده به نظر برسد، چه خواهید گفت؟

سانتور لیبرمن سپس اضافه می‌کند: اشعار موسیقی که امروز مورد بحث ماست از نوع چنین پیام‌هایی است و اکثراً هم به همان شدت شرم‌آورند. آهنگی مانند Slap-a-Hoe از گروه Dove Shack محصول کمپانی پلی‌گرام Poly Gram را در نظر بگیرید که مشتریان را به مزایای ماشینی جلب می‌کند

جامعه‌ای به سر می‌بریم که با خلاء ارزش‌ها روبه‌روست و کودکانمان هم در همین محیط رشد می‌کنند و در قلب دهشتناک‌ترین مسایل قرار گرفته‌اند و وقتی به آنچه که جایگزین خلاء این ارزش‌ها شده‌اند می‌اندیشیم مصائب کنونی اجتماعی‌مان را ژرف‌تر و نگران‌کننده‌تر می‌یابیم.

اینک محصولات تلویزیونی، غول‌های سینمایی، تبلیغ‌کنندگان و باندهای رپ و راک بازیگران مجموعه فرهنگ رسانه الکترونیکی شده‌اند و ارزش‌های نوظهور جامعه ما هستند و با نفوذ خارق‌العاده‌شان به سازندگان فرهنگ کودکانمان تبدیل شده‌اند و هیچ مسؤولیتی نیز در قبال اثرات مخرب ارزش‌های نابودکننده‌شان نشان نمی‌دهند. نمونه این حرف‌هایم برنامه‌های فاسد تلویزیونی موسوم به «انگه» که حیوانات حمله‌ور می‌شوند، از کمپانی فاکس Fox است که به نحو تحقیرآمیزی عوامل وحشت را در قالب سرگرمی عرضه

ترجمه سهراب محبی

در سرزمین عجایب

آلیس هراسان

که به شکل خودکار به گوش همسران سیلی می‌زند. یا کار شرم‌آور گروه Death Metal با نام جسد آدم‌خوار Cannibal Corps محصول یک شرکت تابعه سونی را ببینید که با مضمون تجاوز ضبط کرده است. نظایر این آهنگ‌ها حاوی کثیف‌ترین افکاری هستند که تاکنون از آنها شنیده‌ایم وقتی این آهنگ‌ها با جاروجنجال به شکلی گسترده از رسانه‌های گروهی پخش می‌شوند، به گسترش فرهنگ خشونت در جامعه کمک می‌کنند و به طور فزاینده‌ای کودکانمان را زیر تأثیر خود می‌گیرند. آنها را نسبت به پیامدهای منفی آن بی‌حس می‌کند و ارزش‌های زندگی را به سقوط می‌کشاند.

این موسیقی که ام‌تی‌وی و دیگر کانال‌های موسیقی پخش می‌کنند، جذاب نشان دادن زندگی گانگستری است و معیارهایی را برای لباس پوشیدن، رفتار با زنان و حل ساده مشکلات تنها با یک گلوله را تبلیغ می‌کنند. آقای رئیس مدارک کافی به دست آورده‌ایم که

پیوندهای پنهانی بین عناصر رپ با عوامل باجگیری، اختلاس‌های مالی، خشونت‌های باندی و قاچاق مواد مخدر وجود دارد. کمپانی خیراد Death Row که Tupac و Snoop Doggy Dog را به ما عرضه کرده با کمپانی‌های Tine Warner و Seagram همکاری تجاری داشته و اینک تحت تعقیب گسترده FBI است. همین سازمان هم‌اکنون سرگرم تعقیب پیوندهای Death Row با مایکل هریس Micheal Harris است. متأسفانه بسیاری از عوامل صنعت نشر موسیقی نگرانی‌های ما را نادیده گرفته‌اند. معمولاً هم پاسخشان این است که یک CD هرگز کسی را نکشته و ما را به عنوان افراد خشکه مقدس یا سانسورچی به سادگی کنار می‌گذارند.

این برخوردها را بس کنید، ما درباره سانسور صحبت نمی‌کنیم، ما درباره حقوق شهروندی صحبت می‌کنیم، ما خواستار هیچ دخالت یا اعمال ممنوعیت از جانب دولت نیستیم، ما صرفاً سؤال می‌کنیم که آیا

درست است که مثلاً سونی از راه فروش محصولات Cannibal Corps یا رپ خوانی مانند MC Eith که در آهنگی مملو از ابتذال و هرزگی لاف می‌زند و با تفنگی سینه قربانیان خود را آبکش می‌کند از طریق کودکانمان پول درآورد؟ ما می‌پرسیم چرا کمپانی Seagram به همکاری با مریلین منسون Marilyn Manson و موسیقی‌های زننده، نفرت‌انگیز و ناپسندیده او ادامه می‌دهد؟ من امیدوارم بتوانیم در غلبه بر این مشکلات که به مراحل حادی رسیده‌اند به پیشرفتی نایل آییم. امیدواریم غول‌های بزرگ این صنعت به درخواست‌های عاجزانه ما برای احساس مسؤلیت در قبال زندگی کودکانمان ترتیب اثر دهند، همان احساس مسؤلیتی که برای اداره کمپانی‌هایشان به کار می‌گیرند، انتظار داریم معیارهای بنیادینی را برای موسیقی برگزینند و مرزهایی را معین کنند که دیگر از آن عبور نشود. امیدواریم RIAA به بهبود نظام برچسب زنی در یک اندازه برای همه بپردازد.

